

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 257. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm8378/facsimile.pdf (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

men ihvilket som, saa er jeg her din Tjener, ei din Herre, du kan befale frit, som paa din Throne, og du skal finde Lydighed, som i din egen Gaard! Afsig her over mig hvad Dom du vil, jeg underkaster mig den! Beslut om os alle hvad du vil, saa frit, som om vi stode for dig i din Gal, og see, om vi ikke skal lyde!

Saaledes tog Erik til Orde, og denne Tale forsonede Kongen baade med de Fremmede og med sig selv, saa alt blev venligt og vel forligt, og man gik samtlig i Land, hvor Kongen led Erik og alle hans Sofolk age til Slottet.

Saa snart nu Frode kom hjem, lod han sit Raad kalde sammen, og her trolovede han Erik høitidelig med Gunvor, og udnævnte ham til sin Marsk. Derpaa gav han tilkiende, hvorlunde han havde fattet Lede til sin Dronning, og ønskede sig i hendes Sted Kong Gothards Daatter, hvorfor han bad Erik, hvem han tiltroede at kunne overvinde alle Banskelligheder, om han ikke nok vilde være hans Bud, og beise for ham. Endelig domde han Gøtvor, som havde været Medviderske i Dronningens Skændsel, til at stenes, men Hanunde selv, sagde han, vil jeg stille hjem til hendes Fader, da hun ventelig, om hun blev her i Danmark, vilde stræbe mig efter Livet.

Erik lovede at giere sit Bedste, og bifaldt alle Frodes Beslutninger, undtagen den med Dronningen, men i den Henseende raadte han Kongen, heller at gifte Hanunde med Noller, thi saa kunde Kongen være rolig for hun var i gode Hænder. Det Raad tog Kongen med al Taknemmelighed imod, som himmelskalden Wiisdom, og Dronningen lod sig ikke nøde til det nye Giftermaal, men fandt sig meget soielig i sin Skiebne, og sagde: Mennesket er i Grunden slet ikke stabt til at sørge, Bedrø-

